

La pobresa continua creixent

Aquesta imatge parla

ment és el doble respecte de l'any 2007. En la foto, d'esquerra a dreta, Carme Trilla, Jordi Roglà, el cardenal Martínez Sistach i Salvador Bacardit.

La crisi agreuja i allarga la situació de pobresa d'un nombre cada vegada més gran de persones. Així ho constata Càritas Diocesana en el balanç de les seves activitats durant el darrer any. La xifra de persones ateses actual-

GLOSSA

Què faràs avui?

Un noi de disset anys que cursa primer de batxillerat, amb bons resultats, ha acabat les classes. Li resten alguns exàmens per pujar nota. Són un parell de setmanes una mica desvagades. Fa esport amb els amics, passa llargues estones amb ells a casa de l'un o l'altre, van al gimnàs... La mare cada matí li pregunta: «Què faràs avui?» El noi, diligent i complaent, li respon: «Aniré a passejar amb els amics... Avui toca cinema... Anem al gimnàs... Sortirem una estona...» Quasi acabant la primera setmana, la mare repeteix la pregunta i rep una amable resposta en el mateix sentit dels dies anteriors. Ella li comenta sense pressió, ni mal humor, ni censura: «Tota la setmana fent activitats amb els amics, dedicades només a vosaltres; potser hauries de fer-ne alguna per als altres». El noi somriu i un petó a la mare segella la conversa. L'endemà, a la pregunta habitual de cada matí segueix un «me'n vaig a ajudar als menjadors per a persones necessitades». La mare afegeix, sorpresa: «Amb qui hi vas? Li ho has dit a algú més?» El noi, sense immutar-se, afegeix: «Els altres no poden, me n'hi vaig tot sol.»

Una mare que deixa fer la seva vida al fill però a qui no li és indiferent el que aquest fa, que li diu el que pensa perquè l'estima i el vol ajudar a reflexionar. «Fill meu, per què t'has portat així amb nosaltres?»

El teu pare i jo et buscàvem amb ànsia» (Lc 2,48). Un fill que respon a les preguntes de la mare, l'escolta, reflexiona i actua amb coherència des de la pròpia decisió. «No sabia que jo havia d'estar a la casa del meu Pare» (Lc 2,49). Un estil de fer que no s'improvisa la setmana després dels exàmens de final de curs. Comença amb el naixement del fill, segueix any rere any. Estimant i guardant les paraules i els fets en el cor, meditant-los i deixant-los arrelar, construint itinerari, vida. «La seva mare conservava tot això en el seu cor» (Lc 2,51).

Fer créixer tot ajudant a trobar punts de referència des del diàleg, no sempre fàcil, des de la reflexió, sempre necessària, des de la pregària confiada. Escoltar els fills intentant entendre i comprendre, sense pretendre domesticar. «Però ells no compregueren aquesta resposta» (Lc 2,50). Cercar el desvetllament d'actituds humanitzadores, amarades d'Evangelí, des del propi coneixement, des del coneixement de l'altre i de les situacions que viu, des del descobriment de la presència de Déu en les situacions i en les persones. «Jesús és feia gran, avançava en enteniment i tenia el favor de Déu i dels homes» (Lc 2,51). Així serà amb aquest noi quan en la pregària senti de nou la pregunta, aquest cop formulada per Déu: «Què faràs avui?»

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

El negoci del tràfic de persones

El sentit social del papa Francesc té una de les seves manifestacions en la preocupació pel fenomen de l'anomenat tràfic de persones. Els especialistes de Nacions Unides i de la Unió Europea estimen —i és només la punta de l'iceberg— que avui pateixen aquesta situació al món uns 30 milions d'éssers humans i que aquesta xifra s'incrementa cada any en dos milions més. El tràfic de persones és el negoci més gran de la globalització. Alguns observadors afirmen que per al crim organitzat comença a ser ja més lucratiu dedicar-se al tràfic de persones que al tràfic d'armes o de droga. El vuitanta per cent d'aquestes persones acaben dins el món de la prostitució i el vint per cent restant en el treball forçat.

Aquesta imatge parla

Aquestes xifres, les va donar l'arquebisbe argentí Marcelo Sánchez Sorondo, compatriota del papa Francesc i canceller de les Pontificies Acadèmies de Ciències i de Ciències Socials de la Santa Seu, el qual ha explicat que el Papa els ha demanat que estudiïn el problema del tràfic de persones com una forma d'esclavitud moderna.

Mons. Marcelo Sánchez Sorondo, canceller de les Pontificies Acadèmies de Ciències i de Ciències Socials de la Santa Seu

L'esclavatge sempre ha existit, però es va anar abolint com a sistema legal. Ara, però, la globalització deixa uns intersticis que els governs no poden controlar i els traficants se n'aprofiten. Llavors es dona l'esclavitud moderna, sobretot en dues situacions: el treball forçat, és a dir, aquell en el qual no es respecta l'ordre natural de les coses, sigui per excés d'hores, sigui per la duresa de les condicions, sigui perquè s'explota infants; i la prostitució. La prostitució és un drama que no està vinculat només a la immigració, tot i que és cert que moltes noies i dones de països pobres acaben exercint-la en països rics; tanmateix, també es dona en el si de la població autòctona de les grans ciutats.

Potser el lector u oient pensi que no hi ha res a fer. Però no podem caure en l'anomenat *pessimisme dels bons*. Les persones veritablement bones, de totes les confessions cristianes i religions, són les que han donat suport a aquesta iniciativa tan valenta del papa Francesc. M'ha impressionat, en aquest sentit, el fet —que va explicar l'arquebisbe Sánchez Sorondo durant la seva estada recent a Barcelona— que el Papa ha elogiat el treball de les religioses davant d'aquest problema. «Quan el Papa ens va rebre per segona vegada, va anar directe a les religioses i va lloar-les per estar en primera línia contra aquest problema». Elles són un exemple de coratge i no creuen que no hi hagi res a fer, que el problema no tingui solució.

En aquesta línia, em plau destacar i agrair el treball que fan les religioses de diverses congregacions a la nostra diòcesi en favor de les noies i les dones explotades sexualment.

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arquebisbe de Barcelona

ENTREVISTA

PERE BORRÀS

L'acompanyament

La Fundació Vidal i Barraquer, en col·laboració amb Cristianisme i Justícia i l'Escola Ignasiana d'Espiritualitat (EIDES), convoquen una nova edició del Postgrau d'Acompanyament Espiritual (PAE), obert a qualsevol persona «que percebi que no ho sap tot i que hi ha dimensions de la seva vida que reclamen atenció, que tingui sensibilitat per entendre que hi ha una dimensió de misteri en la seva vida». El P. Pere Borràs, SJ, és director de l'EIDES.

Què és un acompanyament espiritual?

Ajudar una persona o un grup de persones a créixer, madurar, evolucionar a partir de la pròpia vida. Entenem la vida espiritual com una recerca constant de sentit que abasta totes les dimensions de la persona. Acompanyar joves, malalts, persones en situació de precarietat o marginació, terminals... suposa que qui acompanya es coneix prou i coneix el terreny, i pot intuir les demandes i desigs d'altri.

Acompanyar o dirigir?

Parlar d'acompanyar ens remet a algú que és company, no director. El que ens cal és ajudar a discernir com parla Déu a cadascú, prendre consciència de les riqueses que hi ha en cada persona i donar una resposta des de la pròpia vida. El diàleg entre la psicologia i l'espiritualitat enriqueix molt i ajuda a comprendre les complexitats de la persona humana.

Què cal per fer un bon acompanyament?

Haver fet prèviament experiència personal: no podem acompanyar ningú si abans no hem tingut una experiència de vida profunda i acompanyada. Quan acompanyem algú que viu una situació dolorosa se'ns poden remoure moltes coses. Per això, cal haver fet abans un treball personal.

FE I GRANS CIUTATS

La dona i la difusió del cristianisme

El cristianisme, entre els segles I i IV després de Crist, es va difondre sobretot en les ciutats d'aleshores; més tard va passar als ambients rurals. Ben aviat l'Església va fer-se present en tots dos àmbits. Es va produir una difusió capil·lar de la fe cristiana, que es manifesta en el gran nombre de seus episcopals que trobem ben aviat.

Les dones varen tenir un paper destacat en aquesta difusió de la fe, més que els homes. Moltes de les parelles eren de religió mixta, amb un fort predomini de dones cristianes respecte dels homes, dels marits. Era més fàcil que les nenes, nascudes d'una mare cristiana, poguessin ser educades cristianament, que no pas en el cas dels nens, impedits per l'estructura social de l'època.

Les dones, en la societat dels primers segles del cristianisme, van deixar menys indicis de la seva presència en les comunitats cristianes, tenien menys visibilitat. Tanmateix, podem concloure que el nombre de dones era superior al nombre d'homes. Els homes lliures estaven implicats en la vida social, política i religiosa de la societat pagana. Per a ells era més difícil abraçar el cristianisme que els demanava comportaments no compatibles amb les conveniències socials. Mentre que per a les dones era més fàcil la pràctica de la religió cristiana, perquè en certa manera gaudien de més llibertat.

(De la ponència del Dr. Angelo di Bernardino al Congrés Internacional de Pastoral de les Grans Ciutats)

HECHOS DE VIDA

La soledad y Kafka

El parque Steglitz de Berlín rezumaba vida en los albores del verano. Un regalo. A Franz Kafka le absorbía: como una esponja, viajaba con los ojos, arrebatada energías con el alma, perseguía sonrisas entre los árboles. Él también era uno más entre tantos, solitario. Aquel silencio... El llanto fuerte de una adolescente, convulso, repentino, le hizo detenerse. No había nadie. Estaba muy cerca de una muchacha que lloraba de pie, desconsolada, tan angustiada, tan triste, que parecía reunir en su rostro todos los pesares y las congojas del mundo. Kafka miró hacia todos lados. Nadie reparaba en la joven. Pasaban. Estaba sola... Tenían la oportunidad de ser y comportarse como el buen samaritano. Él se quedó sin saber qué hacer, como todos.

El cardenal Manning expresaba con una profundidad inaudita: «Todas las experiencias humanas, en el fondo, no son más que vivencias teológicas.»

William Blake sentenciaba: «Todo lo que vive, / no vive solo, / ni para sí.»

San Francisco de Sales afirmaba: «No hacer ningún bien es ya un gran mal.»

Si nos encontramos con alguien que vive solo, que sufre, llora, está angustiado..., hagamos un alto en el camino. Pongámonos a su lado y en silencio acompañémosle y ayudémosle. Repitamos lo que Jesús nos pide al final de la parábola del buen samaritano: «Haz tú lo mismo» (Lc 10,42).

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Sin palabras, la creación nos habla

Parece que el verano es un tiempo excepcional en el que la naturaleza se nos acerca dispuesta a entablar un diálogo con nuestro espíritu. Sin palabras, la creación nos habla.

El Papa ha dicho recientemente: «Cuando nuestros ojos son iluminados por el Espíritu, se abren a la contemplación de Dios en la belleza de la naturaleza y la grandiosidad del cosmos, y nos llevan a descubrir cómo cada cosa nos habla de Él y de su amor.»

En este diálogo entablado, la creación también espera nuestra respuesta: «La creación es un don maravilloso que Dios nos ha dado para que cuidemos de él y lo utilizemos en beneficio de todos, siempre con gran respeto y gratitud.»

Este diálogo nos lleva, en la serenidad y en la paz, a ser testigos gozosos de Dios ante nuestros hermanos. Es un diálogo que se abre y se cumple en Dios. Por el *don de ciencia* —uno de los siete dones del Espíritu Santo—, «logramos ver en el hombre y en la mujer el vértice de la creación, como realización de un designio de amor que está impreso en cada uno de nosotros y que hace que nos reconozcamos como hermanos y hermanas». Y la creación misma, que aguarda expectante, un día podrá entrar en la libertad gloriosa de los hijos de Dios (cf. Rm 8,18-23).

Hna. M. de los Ángeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

- 14. ■ **Dilluns** (lit. hores: 3a setm.) [Is 1,10-17 / SI 49 / Mt 10,34-11,1]. Sant Camil de Lel·lis (1550-1614), prev., fund. Servents dels Malalts a Roma (MI, 1582), patró dels malalts i els infermers; sant Francesc Solano, prev. franciscà, de Montilla, missioner al Perú; santa Adela, viuda.
- 15. □ **Dimarts** [Is 7,1-9 / SI 47 / Mt 11,20-24]. Sant Bonaventura (1218-1274), bisbe d'Albano i doctor de l'Església, cardenal (franciscà); sant Antíoc, metge mr.
- 16. □ **Dimecres** [Is 10,5-7.13-16 / SI 93 / Mt 11,25-27]. Mare de Déu del Carme o del Carmel (s. XII), patrona de la gent de mar. Santa Magdalena Albrici de Como, vg. agustina.
- 17. ■ **Dijous** [Is 26,7-9.12.16-19 / SI 101 / Mt 11,28-30]. Sant Aleix, pelegrí; santes Justa i Rufina, vgs. i mrs.; sant Lleó IV, papa (847-855); beates Annetta Pelràs, Teresa de Sant Agustí i companyes, vgs. carmelitanes i mrs.
- 18. ■ **Divendres** [Is 38,1-6.21-22.7-8 / SI: Is 38,10.11.12abcd.16 / Mt 12,1-8]. Sant Frederic, bisbe d'Utrecht i mr.; santa Marina, vg. i mr.
- 19. ■ **Dissabte** [Is 2,1-5 / SI 10 / Mt 12,14-21]. Santa Àurea, vg. i mr. a Sevilla; sant Símmac, papa (sard, 498-514).
- 20. ■ † **Diumenge vinent**, XVI de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Sv 12,13.16-19 / SI 85 / Rm 8,26-27 / Mt 13,24-43 (o més breu: Mt 13,24-30)]. Sant Elies, profeta (s. IX aC); sant Torlaci, bisbe; sants Pau i Sisenand, diaques i mrs. a Còrdova; santa Margarida, vg. i mr.

DIUMENGE XV DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 55,10-11)

Diu el Senyor: «Així com la pluja i la neu cauen del cel i no hi tornen, sinó que amaren la terra, la fecunden i la fan germinar, fins que dóna el gra per a la sembra i el pa per a menjar, així serà la paraula que surt dels meus llavis: no tornarà infecunda, sense haver fet el que jo volia i haver complert la missió que jo li havia confiat.»

▶ Salm responsorial (64)

R. *La llavor caigué en bona terra i donà fruit.*

Vetlleu per la terra i la regueu, / l'enriqueu a mans plenes. / El rierol de Déu desborda d'aigua / preparant els sembrats. R.

Fecundeu la terra / amarant els seus solcs, / apla-nant els terrossos / ablanint-la amb els xàfecs, / i beneïu el que hi germina. R.

Coroneu l'anyada amb l'abundor que cau del cel, / la fertilitat regalima de la vostra carrossa. / Aclama joïós l'herbei de l'estepa, / s'engalanen els turons. R.

Les prades es vesteixen de ramats, / les valls, cobertes de blat, / aclamen joïoses i canten. R.

El sembrador. Pintura de Van Gogh, col·lecció particular, Madrid

🔊) Aquesta imatge parla

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 55,10-11)

Así dice el Señor: «Como bajan la lluvia y la nieve del cielo, y no vuelven allá sino después de empapar la tierra, de fecundarla y hacerla germinar, para que dé semilla al sembrador y pan al que come, así será mi palabra, que sale de mi boca: no volverá a mí vacía, sino que hará mi voluntad y cumplirá mi encargo.»

▶ Salmo responsorial (64)

R. *La semilla cayó en tierra buena y dio fruto.*

Tú cuidas de la tierra, la riegas / y la enriqueces sin medida; / la acequia de Dios va llena de agua, / preparas los trigales. R.

Riegas los surcos, igualas los terrones, / tu llovizna los deja mullidos, / bendices sus brotes. R.

Coronas el año con tus bienes, / tus carriles rezuman abundancia; / rezuman los pastos del páramo, / y las colinas se orlan de alegría. R.

Las praderas se cubren de rebaños, / y los valles se visten de mieses, / que aclaman y cantan. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

(Rm 8,18-23)

Germans, jo penso que els sofriments del món present no són res comparats amb la felicitat de la glòria que més tard s'ha de revelar en nosaltres. Perquè tot l'univers creat està atent, esperant que es reveli d'una vegada la glorificació dels fills de Déu. L'univers creat s'ha trobat sotmès a una situació absurda, no perquè ell ho hagi volgut, sinó que un altre l'hi ha sotmès, donant-li, però, l'esperança que un dia serà alliberat de l'esclavatge d'aquesta situació desgraciada, per obtenir la llibertat, que és la glorificació dels fills de Déu. Sabem prou bé que fins ara tot l'univers creat gemega i sofreix dolors com la mare quan infanta. Però no és ell tot sol. També nosaltres, els qui ja posseïm l'Esperit com a primers fruits de la collita que vindrà, gemeguem igualment dins nostre, esperant l'hora que serem plenament fills, quan el nostre cos serà redimit.

▶ Evangeli segons sant Mateu (Mt 13,1-23) (Versió abreujada)

Aquell dia, Jesús sortí de casa i s'assegué vora el llac. Era tanta la gent que es reuní entorn d'ell, que pujà a una barca i s'hi assegué. Tota la gent es quedà vora l'aigua i ell els parlà llargament en paràboles. Digué: «El sembrador va sortir a sembrar. Tot sembrant, una part de la llavor caigué arran del camí, vingueren els ocells i se la menjaren. Una part caigué en un terreny rocós, on hi havia poca terra. De seguida va néixer, ja que la terra era poc fonda, però com que no tenia arrels, quan sortí el sol, amb la calor s'assecà. Una part caigué entre els cards, però els cards van créixer i l'ofegaren. Una part caigué a la terra bona i donà fruit: o cent, o seixanta, o trenta. Qui tingui orelles, que ho senti.»

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos

(Rm 8,18-23)

Hermanos:

Sostengo que los sufrimientos de ahora no pesan lo que la gloria que un día se nos descubrirá. Porque la creación, expectante, está aguardando la plena manifestación de los hijos de Dios; ella fue sometida a la frustración, no por su voluntad, sino por uno que la sometió; pero fue con la esperanza de que la creación misma se vería liberada de la esclavitud de la corrupción, para entrar en la libertad gloriosa de los hijos de Dios. Porque sabemos que hasta hoy la creación entera está gimiendo toda ella con dolores de parto. Y no sólo eso; también nosotros, que poseemos las primicias del Espíritu, gemimos en nuestro interior, aguardando la hora de ser hijos de Dios, la redención de nuestro cuerpo.

▶ Evangelio según san Mateo (Mt 13,1-23) (Versión abreviada)

Aquel día, salió Jesús de casa y se sentó junto al lago. Y acudió a él tanta gente que tuvo que subirse a una barca; se sentó, y la gente se quedó de pie en la orilla. Les habló mucho rato en parábolas: «Salió el sembrador a sembrar. Al sembrar, un poco cayó al borde del camino; vinieron los pájaros y se lo comieron. Otro poco cayó en terreno pedregoso, donde apenas tenía tierra, y, como la tierra no era profunda, brotó enseguida; pero, en cuanto salió el sol, se abrasó y por falta de raíz se secó. Otro poco cayó entre zarzas, que crecieron y lo ahogaron. El resto cayó en tierra buena y dio grano: unos, ciento; otros, sesenta; otros, treinta. El que tenga oídos que oiga.»

COMENTARI

La llavor sembrada en diferents terrenys

El discurs de Jesús en paràboles que Mateu ha tret de Marc és un fragment especialment apte perquè Mateu il·lustri amb les paràboles de Jesús el seu missatge als lectors.

Notem primer tres dades pròpies de Mateu.

La primera és que Mateu afegeix fins a cinc paràboles al discurs de Marc: la del jull, la del llevat, la del tresor amagat, la de la perla i la de la xarxa. El discurs es fa més solemne i més incisiu.

La segona dada és que Mateu només omet una de les paràboles de Marc, però és una paràbola molt significativa: la de la llavor que creix ella sola (Mc 4,26-29).

La tercera dada és encara més important: Mateu distingeix molt clarament l'efecte de les paràboles en la gent i en els deixebles. Mentre que la gent no les entén, els deixebles o bé les entenen o Jesús els les explica. L'ensenyament en paràboles es dirigeix als deixebles (als lectors!).

L'òptica de Mateu en aquest discurs correspon molt de prop a l'exhortació de la paràbola d'avui. Ens hi referim normalment com la paràbola del sembrador. Tanmateix, el sembrador no és pas el protagonista. Apareix al començament i no torna a tenir cap paper ni en la paràbola ni en l'explicació, que ni tan sols l'esmenta. El centre de l'atenció no és tampoc la llavor que sembla ser la mateixa en tots els casos. L'accent es-

tà en els terrenys i en la forma com influeixen en el fruit que generen. La paràbola serveix per implicar els oients a donar fruit: uns de 30, altres de 60, altres de 100. Vol exhortar a ser un terreny fèrtil que doni fruit. És un dels aspectes més típics de Mateu, que ha sortit ja en alguns dels comentaris d'aquest cicle i que tornarem a trobar en altres textos seus. La paràbola insisteix que primer cal copsar l'ensenyament de Jesús i després posar-lo en pràctica. Per això l'explicació diu que si no es comprèn l'ensenyament sobre el Regne, el maligne s'emporta la llavor. En canvi, si després de sentir la predicació del Regne es comprèn, dóna fruit. Comprendre és un primer pas vers la fe.

Oriol Tuñi, SJ

AGENDA

L'agenda més completa de la diòcesi la trobareu al web, o bé enfocant el telèfon mòbil en aquest codi QR que hi enllaça directament.

ACTES I CONFERÈNCIES

XXIV Encuentro Nacional de Pastoral del Sordo. Del 24 al 28 de julio en el Seminario de Barcelona (c/ Diputación, 231).

Lema: «Vivir el Evangelio con alegría». Organizado por: CEE, CE de Pastoral, Església de Barcelona i Pastoral del Sord de Barcelona. Información e inscripciones: www.pastoraldelsord.org. Persona de contacto: Mn. Xavier Pagès, t. 619 672 691, c/e: pastoralsord@arqbcn.org

Processó de la Mare de Déu del Carme. Dissabte 19 de juliol, actes organitzats per l'Apostolat del Mar i la Confraria de Pescadors de Barcelona, amb motiu de la festivitat de la Mare de Déu del Carme que se celebra el 16 de juliol. Horari: 17 h, sortida de la parròquia de Sant Miquel del Port (pl. de la Barceloneta); 17.30 h, embarcament de la processó al Moll dels Pescadors; 19 h, Santa Missa al

Antologia poètica de Mn. Manuel Tort i Martí

El dia 25 de juny, va tenir lloc a la llibreria Claret l'acte de presentació del darrer llibre de Mn. Manuel Tort i Martí (Ripollet, 1927), titulat *Tres vials, un sol camí* (Barcelona 2014, Editorial Claret, 108 pàg.). El llibre és una veritable antologia de l'obra poètica de Mn. Manuel Tort, que està estructurada en tres temes: el curs del dies (15 poemes), la terra (15 poemes) i Déu (30 poemes), un total de 60 poemes, en record de la celebració dels 60 anys de sacerdoci de l'autor. Mn. Tort ha publicat una trentena de llibres i ha traduït al català molts dels himnes de l'any litúrgic que formen part de la Litúrgia de les hores. Foto: Taula presidencial de l'acte de presentació, d'esquerra a dreta, Jaume Rocosà, rapsode, que llegí alguns dels poemes; Mn. Manel Simó, que ha fet la selecció i el pròleg del llibre; Mn. Manuel Tort i Martí; i Mn. Carles Sauró, president del Col·legi de Rectors de Barcelona.

Moll dels Pescadors; i 20 h cantada d'havaneres.

EXERCICIS I RECESSOS

Mes d'exercicis a la Cova de Sant Ignasi. De l'1 al 30 d'agost, amb David Guindulain, SJ. Camí de la Cova, Manresa. Informació: t. 938 720 422, c/e: info@covamanresa.cat

LLIBRES

Reedició d'un llibre de Mons. Pere Tena. El Centre de Pastoral Litúrgica (CPL) de Barcelona ha reeditat el llibre *El canon romano de la Misa. Siete siglos (IX-XVI) de su historia teológica*, que és la lliçó inaugural pronunciada pel Dr. Pere Tena a la Facultat de Teologia de Barcelona l'any 1967, just a l'inici de l'aplicació de la reforma litúrgica del Concili Vaticà II.

Un món nou, dia a dia. Francesc Coll Alzina, que ha publicat petits llibres d' espiritualitat com *Paraules d'amor* (2006) i *Si truques, t'obriré* (2008), ara ens ofereix el

titulat *Un món nou, dia a dia* (38 pàg.), que inclou breus meditacions per als dies de tot un mes. Les persones interessades es poden adreçar a l'autor: francesccoll@elpuntdelinterrogant.cat; www.elpuntdelinterrogant.cat

Gaudí, el home, el artista, el cristiano, pel cardenal Luís Martínez Sistach. L'Editorial Ciudad Nueva, vinculada al Moviment dels Focolars, ha publicat aquest llibre de 142 pàg., que és la versió en castellà del llibre que amb el títol *Gaudí, l'home, l'artista, el cristià* ha publicat el cardenal de Barcelona a Ed. Claret. El llibre està dedicat a Benet XVI, papa emèrit, del qual cita aquestes paraules pronunciades a Barcelona: «Gaudí, amb la seva obra, pretenia portar l'Evangelí a tot el poble». També està dedicat al papa Francesc, que ha fet de la Sagrada Família un dels tres temples d'especials pregàries pels fruits del proper sinode sobre la família.

PALABRA Y VIDA

El negocio del tráfico de personas

El sentido social del papa Francisco tiene una de sus manifestaciones en la preocupación por el fenómeno del llamado tráfico de personas. Los especialistas de Naciones Unidas y de la Unión Europea estiman —y es sólo la punta del iceberg— que hoy sufren esta situación en el mundo unos treinta millones de seres humanos y que esta cifra se incrementa cada año en dos millones más. El tráfico de personas es el negocio más grande de la globalización. Algunos observadores afirman que para el crimen organizado comienza a ser ya más lucrativo dedicarse al tráfico de personas que al tráfico de armas o de droga. El ochenta por ciento de estas personas terminan en el mundo de la prostitución y el veinte por ciento restante en el trabajo forzado.

Estas cifras las dio el arzobispo argentino Marcelo Sánchez Sorondo, compatriota del papa Francisco y canciller de las Pontificias Academias de Ciencias y de Ciencias Sociales de la Santa Sede, quien ha explicado que el Papa

les ha pedido que estudien el problema del tráfico de personas como una forma de esclavitud moderna.

La esclavitud siempre había existido, pero se fue aboliendo como sistema legal. Ahora, sin embargo, la globalización deja unos intersticios que los gobiernos no pueden controlar y los traficantes se aprovechan. Entonces se da la esclavitud moderna, sobre todo en dos situaciones: el trabajo forzado, o sea, aquel en el que no se respeta el orden natural de las cosas, bien por exceso de horas, bien por la dureza de las condiciones, bien porque se explota a niños; y la prostitución. La prostitución es un drama que no está vinculado sólo a la inmigración, aunque es cierto que muchas chicas y mujeres de países pobres acaban ejerciéndola en países ricos; sin embargo, también se da en el seno de la población autóctona de las grandes ciudades.

Quizá el lector u oyente piense que no hay nada que hacer. Pero no podemos caer en el

llamado *pesimismo de los buenos*. Las personas verdaderamente buenas, de todas las confesiones cristianas y religiones, son las que han apoyado esta iniciativa tan valiente del papa Francisco. Me ha impresionado, en este sentido, el hecho —que explicó el arzobispo Sánchez Sorondo durante su reciente estancia en Barcelona— de que el Papa ha elogiado el trabajo de las religiosas ante este problema. «Cuando el Papa nos recibió por segunda vez, fue directo a las religiosas y las alabó por estar en primera línea contra este problema». Ellas son un ejemplo de coraje y no creen que no haya nada que hacer, que el problema no tenga solución.

En esta línea, me complace destacar y agradecer el trabajo que hacen las religiosas de diversas congregaciones en nuestra diócesis en favor de las chicas y las mujeres explotadas sexualmente.

† **Luís Martínez Sistach**
Cardenal arzobispo de Barcelona

Utilitzeu el QR per descarregar-vos al vostre mòbil l'aplicació La Salle AR per a iPhone o Android

Apunteu el vostre dispositiu a la fotografia que contingui la icona i descobriu-ne el contingut multimèdia